

Турчетата изново се нахвърлиха.

— Комита! Гяуръ!

— Брей, едепсъзи! — извика имъ беятъ. — Скоро да се махнете оттука, че ако взема тоягитъ ви, ще нашаря сега задниците на всички ви. Скоро по дома!

Въ мигъ турчетата се очистиха като врабци.

На улицата остана само башибозукътъ съ „комититъ“.

Бейтъ изгледа внимателно и съ състрадание детската група и нѣколко пжти повтори турското „язъкъ“! „язъкъ!“ а следъ това се обърна къмъ Латифа'а, който сконфузено слѣзна отъ коня.

— Какви сж тия деца, Латифа'а?

— Исире*), бей-ефенди.

— Исире ли? Та това сж исире?

— Исире сж, бейъмъ.

— Какви сж тия исире? Кжде ги хванахте?

— Отъ Батакъ, бей ефенди.

Бейтъ прехапа устна и се хвана за челото.

— Отъ Бата-а-акъ?!... смаянъ високо повтори бейтъ. — Имаха ли тия деца пушки и ножове въ ржцетъ?

— Нѣмаха, бей-ефенди.

— Е... А защо си ги подкаралъ? Бабаитлъкъ ли да покажешъ? Не можѣ да заловишъ комита съ оржие въ ржце, та си забралъ деца. Грѣхъ!

Латифа'а, смутенъ и бледъ, не отговори. Гордиятъ му и кръвнишки погледъ бѣ присмирѣлъ. Той наведе глава къмъ земята и остана като вкопанъ.

Другитъ башибозуци, сжщо като водача си, погледнаха въ земята.

Латифа'а и другаритъ му очакваха друго нѣщо отъ бея — най-малко едно „аферимъ“, а вмѣсто това единъ грозенъ укоръ, като гръмъ отъ ясно небо.

Мусулманскитъ дисциплиниранъ духъ, който налага безусловно уважение и послушание къмъ първенцитъ, прикова башибозука на мѣстото му и смирено, безъ роптание изслуша горчивитъ укори на бея.

— Латифъ Пехливанъ, — подзе изново бейтъ, мѣрейки съ очитъ си отгоре додолу главорѣза. — Знаешъ ли кой иде следъ Батакъ?

Латифа'а мълчеше.

— Питамъ те, — повтори бейтъ — знаешъ ли ти, кого повикахте отъ Батакъ?

*) Пленници.